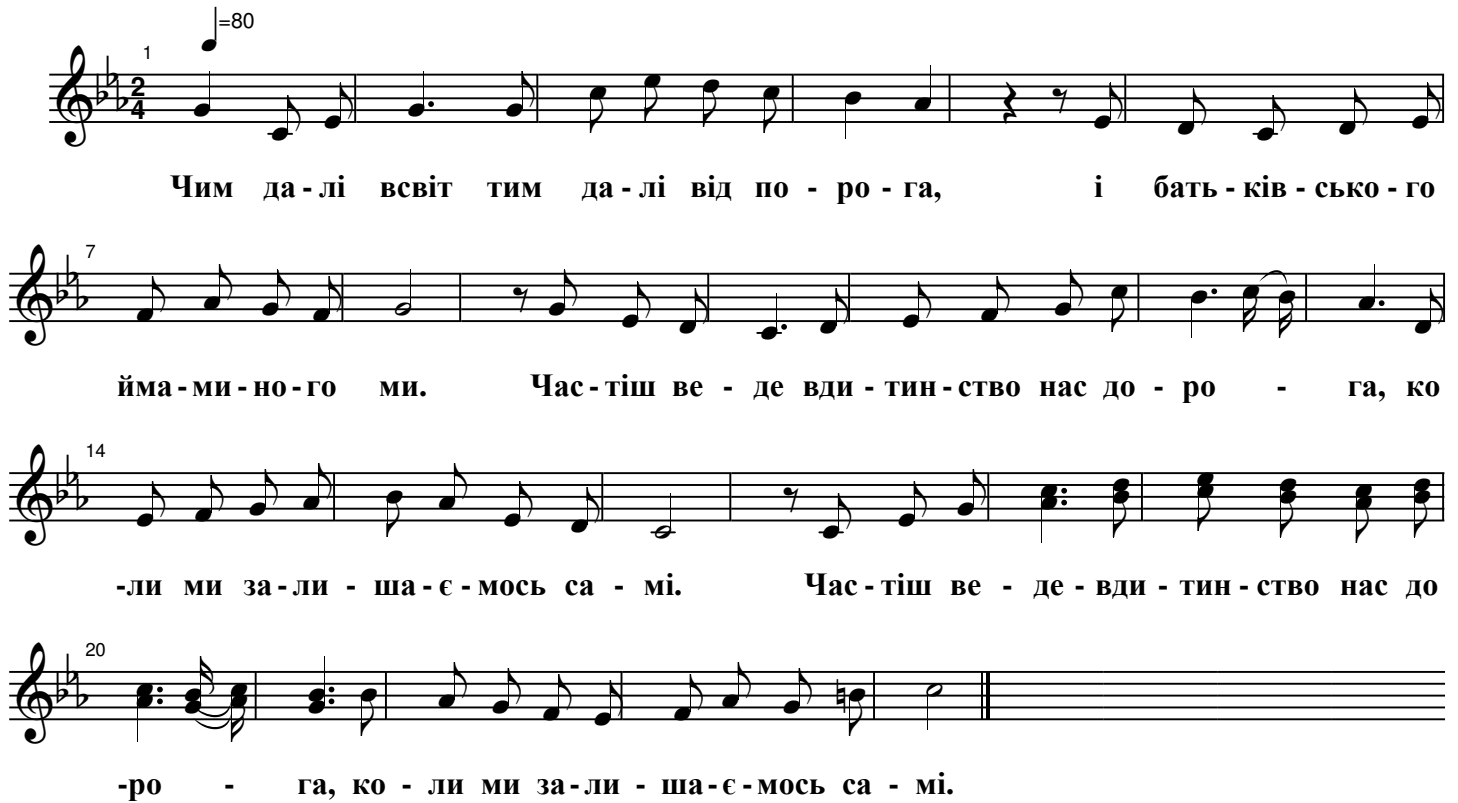

Веде в дитинство нас дорога

М. Жакун

1 =80

Чим да-лі всвіт тим да-лі від по-ро-га, і бать-ків-сько-го
йма-ми-но-го ми. Час-тіш ве-де вди-тин-ство нас до-ро-га, ко
-ли ми за-ли-ша-є-мось са-мі. Час-тіш ве-де-вди-тин-ство нас до
-ро-га, ко-ли ми за-ли-ша-є-мось са-мі.

Веде в дитинство нас дорога

- 1) Чим далі в світ, тим далі від порога,
І батьківського й маминого ми.
Частіш веде в дитинство нас дорога,
Коли ми залишаємось самі. | 2 р.
- 2) І оживають в пам'яті стежини,
Що босими ногами протоптав.
І гріє серце вишита калина,
На рушнику, що в світ з собою взяв. | 2 р.
- 3) Ідуть роки. Дитинства хата сниться,
Тривожить душу, в пам'яті живе,
І в довгу темну ніч, коли не спиться,
Із вирію мене додому зве. | 2 р.
- 4) Не часто я топчу пісок поліський,
В турботах все і мало часу є.
Чи не тому в саду у Бога вишня
Коли іду, мене гілками б'є. | 2 р.